Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	15C/85/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8112213427
Dátum vydania rozhodnutia:	14. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Anna Vargová
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2018:8112213427.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Annou Vargovou v právnej veci žalobcu: K. právne zastúpeného JUDr. František Komka, Hlavná 27, 080 01 Prešov, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody, takto

r o z h o d o l :

I. Žalobu v časti nad sumu 3.795,86 Eur s príslušenstvom na náhradu majetkovej škody z a m i e t a .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu vo výške 3.040 Eur , v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy konania titulom majetkovej škody v rozsahu 24 % .

IV. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania titulom nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Návrhom doručeným súdu 02.05.2012 sa žalobca domáhal voči žalovanému náhrady škody a nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov titulom nezákonného rozhodnutia o väzbe. Dôvodil, že na základe uznesenia Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Tpo 1004/07-36 zo dňa 13.11.2007 bol podľa § 72 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vzatý do vyšetrovacej väzy, ktorá začala u neho plynúť dňa 03.11.2007 od 19:15 hod. do 06.11.2007 do 12:10 hod. a od 13.11.2007 od 13:30 hod. do 10.04.2008, kedy bol uznesením Krajského prokurátora v Prešove sp.zn. Kv 14/08 zo dňa 10.04.2008 prepustený z väzby ihneď na slobodu. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 2T 60/2009-849 zo dňa 21.06.2010 bol žalobcaako obžalovaný oslobodený spod obžaloby Krajského prokurátora v Prešov, ktorý ju podal dňa 03.04.2009 pre skutok uvedený vo výroku rozsudku, ktorý bol právne kvalifikovaný ako zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 07.07.2010. Pred podaním žaloby na súd postupoval žalobca podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a podal na príslušný orgán - Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku listom zo 06.10.2011. Ministerstvo spravodlivosti SR listom z 02.04.2012 žalobcovi oznámilo, že žiadosti nevyhovuje z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov a žiadosť posúdilo ako nedôvodnú. Žalobcom uplatnený nárok pozostáva z :
náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 03.11.2007 do 06.11.2007 a od 13.11.2007 do 10.04.2008 (celková dĺžka väzby 152 dní), mesačne a 1.000,- Eur, za 5 mesiacov spolu 5.000,- Eur (v tejto časti bolo konanie pre späťvzatie v časti zastavené),
náhrada nákladov a trov obhajoby vyúčtovaná faktúrou z 14.12.2010 na sumu 4.274,54 Eur (§ 18 ods. 1 cit. zák.),

zaplatenie nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 2,4 cit. zák.),
výška nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za prechádzajúci kalendárny rok (2011) predstavovala sumu 786,- Eur, pričom za každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody prináleží 1/30 tejto mzdy (26,20 Eur) za celkový počet strávených dní vo väzbe 152 dní výška nemajetkovej ujmy teda predstavuje 3.982,40 Eur.

2. Žalovaný v písomnom stanovisku súdu doručenom 11.06.2012 navrhol žalobný návrh zamietnuť v celom rozsahu a žalobcovi nepriznať náhradu trov konania. Žalovaný namieta nesplnenie predpokladu vzniku práva na náhradu škody rozhodnutím o väzbe, pretože navrhovateľ si väzbu zavinil sám. Zavinenie obvineného na vzatie do väzby v zmysle § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z. znamená, že jeho zavinené konanie (aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti) bolo dôvodom na podanie a vyhovenie návrhu na vzatie do väzby (napr. NS ČR 25Cdo 3038/2006). Vyplýva to z uznesenia KS v Prešove sp.zn. 3Tpo 1004/2007-36 zo dňa 13.11.2007, ktorým bolo zrušené uznesenie OS Prešov sp.zn. oTp 103/07 zo dňa 06.1.12007 o prijatí písomného sľubu obvineného a vzal žalobcu do väzby „vzhľadom na doterajší život obvineného“ s poukázaním na to, že navrhovateľ v predchádzajúcom období počas podmienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp.zn. 1T 35/04 zo dňa 27.12.2004, sa dopustil trestnej činnosti, za ktorú mu bol uložený trest odňatia slobody trestným rozkazom OS Prešov sp.zn. 4T 16/06. Krajský súd v Prešove tak dospel k záveru, že žalobca nerešpektuje rozhodnutia súdov a nie je na mieste prijať jeho písomný sľub, pričom zároveň vymedzil dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ zák. č. 301/2005 Z.z. TP, čím si z pohľadu žalovaného svojim zavineným konaním vo vzťahu k predchádzajúcim rozhodnutiam súdov väzbu zavinil sám a tak mu právo na náhradu škody nevzniklo. K nároku na náhradu nákladov a trov obhajoby namietal nepredloženie dokladu o úhrade, ďalej poukázal na rozpor medzi uplatneným nárokom vrámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody u odporcu vo výške 4.247,54 Eur a žalobou uplatnených 4.274,54 Eur, čím žalovaný namietal časť požadovaného rozdielu presahujúceho sumu 4.247,54 Eur ako neprerokovaných predbežne. Zaoberajúc sa však sumou uplatnenou aj vrámci predbežného prerokovania vo výške 47.247,54 Eur (z pohľadu odporcu môže ísť aj o pisársku chybu) žalovaný namietal, že fotokópie príjmových pokladničných dokladov bez ďalšieho dostatočne nepreukazujú, že k úhrade uvedenej sumy skutočne došlo. Žalovaný pritom poukázal na dátum vyhotovenia príjmového pokladničného dokladu č. 0243597 na sumu 3.747,54 Eur dňa 03.10.2011 len 3 dni pred dátumom vyhotovenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (06.10.2011), čo môže naznačovať, že bol vyhotovený účelovo. Aj v prípade preukázania reálne uhradených trov obhajoby podľa faktúry nie je preukázané, že k započítaným úkonom právnej služby skutočne došlo, že sa úkonov obhajca skutočne zúčastnila a že vyčíslenie trov obhajoby je v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Potrebné je tiež dôsledne diferencovať, ktoré úkony boli vyvolané rozhodnutím o väzbe a je možné ich označiť za účelné vzhľadom na povahu a výsledok, len náklady vynaložené na takéto úkony obhajoby sú potom v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. s rozhodnutím o väzbe. Žalovaný namietal opodstatnenosť nároku žalobcu na náhradu nákladov a trov obhajoby v požadovanej výške 4.274,54 Eur. Ďalej si navrhovateľ uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.982,40 Eur odkazom na ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že prvoradou povinnosťou žalobcuje preukázať vznik nemajetkovej ujmy a nielen uvádzať všeobecné formulácie ako ho trestné stíhanie a väzba hlboko poškodili v živote. Žalovaný má za to, že navrhovateľ vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s väzbou nepreukázal. Posledným nárokom žalobcu je náhrada trov konania vo výške 706,94 Eur za predbežné prerokovanie nároku, pričom odkazom na ust. § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. je zrejmé, že náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nie je možné zahrnúť pod trovy konania, ktoré prípadná náhrada škody zahŕňa. Navyše nepreukázal, že k úhrade týchto trov skutočne došlo. V neposlednom rade sa žalovaný nestotožňuje ani s datovaním omeškania podľa návrhu stanoveným na deň 08.07.2010, teda deň po právoplatnosti rozsudku OS Prešov. K omeškaniu však môže dôjsť až po uplynutí 6-tich mesiacov od doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pretože skôr štát nemôže o vzniku škody vedieť a nemôže sa tak dostať do omeškania. to sa týka len skutočnej škody, nie priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože toto rozhodnutie závisí od posúdenia súdom a výška od úvahy súdu. Prípadné omeškanie vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy vzniká až po uplynutí lehoty na plnenie vyplývajúcej z rozhodnutia súdu.

3. Okresný súd Prešov rozhodol rozsudkom sp.zn. 15C/85/2012-103 zo dňa 17.12.2014 tak, že

„ konanie v časti o zaplatenie náhrady za stratu na zárobku 5.000,- Eur zastavuje,
odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 3.795,86 Eur s 9 %-ným ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 11.04.2012 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku,
v prevyšujúcej časti návrh zamieta,
o trovách konania bude rozhodnuté v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.“

4. V odôvodnení rozsudku uznal nárok žalobcu na náhradu nákladov a trov obhajoby vo výške 3.795,86 Eur aj so zákonným príslušenstvom a nad uvedenú sumu nárok zamietol. Súd nepriznal nárok na náhradu nákladov a trov obhajoby za úkon zo dňa 21.12.2017, keďže takýto úkon sa nerealizoval a nepriznal nárok za neúčelné úkony návštevy právneho zástupcu žalobcu v ÚVV v dňoch 27.11.2007 a 19.12.2007 bez uskutočnenia ďalšieho procesného úkonu. Z uvedených dvoch úkonov priznal nárok na náhradu len za úkon jeden. Ďalej súd z úkonov vyúčtovaných za rok 2008 , keď akceptoval náhradu za dva nie tri právne úkony za výsluch svedkov a nepriznal nárok za neúčelné úkony návštevy ÚVV v dňoch 4.1.2008 a 5.3.2008. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený žalobcom vo výške 3.982,40 Eur súd nepriznal a žalobu v tejto časti zamietol s odôvodnením, že žalobca náležite nepreukázal vážnejší zásah do jeho osobnostných práv.

5. Po podanom odvolaní žalobcom aj žalovaným Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 6Co/55/2015-151 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a zrušil rozsudok v zamietavom výroku a výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolací súd konštatuje: „Prvostupňový súd nedostatočným spôsobom skúmal účelnosť porád medzi advokátom a klientom. Na druhej strane je treba uznať námietku žalovaného, že by mohlo dôjsť k absurdným situáciám, ak by advokát navštevoval klienta (ak by bol vo väzbe), alebo by klient navštevoval advokáta v mieste jeho sídla každý deň počas doby vedenia trestného stíhania bez zreteľa na dôvod návštevy a takéto úkony by si následne uplatňoval ako náhradu škody voči štátu, ktoré vznikli v súvislosti s nezákonne vedeným trestným stíhaním. Za nesprávny záver prvostupňového súdu považuje odvolací súd záver o zamietnutí žaloby v časti o nemajetkovú ujmu konštatujúc, že pobyt vo väzbe žalovaného tak hlboko nezasiahol a nemal dopad najmä v jeho osobnom živote poukazujúc na jeho predchádzajúce odsúdenia. Trestné stíhanie pre zločin znásilnenia obvineného, neskôr obžalovaného môže hlboko zasiahnuť, čo sa týka osobného, profesného života, keďže nepochybným spôsobom, ak sa táto skutočnosť dostane na známosť verejnosti, sa zníži mravný profil obžalovaného. Odvolací súd netvrdí, že predchádzajúce právoplatné odsúdenia nemajú svoj podiel na celkovom obraze o človeku, no vedenie trestného stíhania pre zločin znásilnenia spôsobuje ujmu na osobnom a spoločenskom živote väčšiu až nenapraviteľnú. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že z obsahu spisu vyplýva, že potom, čo sa voči nemu začalo trestné stíhanie, bol nútený sa pre nepriaznivú verejnú mienku odsťahovať. Tiež žalobca tvrdil, že musel odísť z práce, keďže ostatní mali divné reči, primitívne pohľady. Nie je z odôvodnenia zrejmé, či tomu bolo tak aj v prípade prvého alebo neskôr druhého odsúdenia, resp. či išlo o podstatnú zmenu vo vedení života žalobcu po tom, čo sa proti nemu začalo viesť trestné stíhanie pre zločin znásilnenia. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na to, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné, keďže sa týmito okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu nezaoberal. Obmedzil sa totiž iba na konštatovanie, cit.:“divné pohľady na diskotéke, prípadne obzeranie sa za svedkyňou, matkou navrhovateľa, či nepozdravenie skutočne nepreukazujú závažnosť zásahu v súkromnom pracovnom, či spoločenskom živote navrhovateľa, i v jeho spoločenskom uplatnení.“ Majúc na zreteli uvedené odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok vo vyhovujúcej časti. V zamietavom výrobku a v nadväzujúcom výroku o trovách konania odvolací súd rozsudok zrušil ako nepreskúmateľný v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm.f) O.s.p. a vec sa v rozsahu zrušenia prvostupňovému súdu vracia na ďalšie konania. Pri neprimeraných úkonoch obhajoby prvostupňový súd musí dôsledne vyhodnotiť obsah úkonu (porady), prípadne aj oboznámením zápiskov advokáta pri sporných úkonoch a až tak rozhodne o ich účelnosti. Pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd nemá pochybnosti o veľmi závažnom zásahu do osobnostnej sféry žalobcu. Majetkové trestné činy sú verejnosťou vnímané odlišne ako trestný čin znásilnenia, pri ktorom bol žalobca oslobodený. Existuje tu aj dôvod na náhradu nemajetkovej ujmy. „

6. Súd pri rozhodovaní vychádzal z dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie pred zrušením rozsudku odvolacím súdu v časti , a to výsluch žalobcu, svedkov a spisový materiál Okresného súdu Prešov sp.zn. 2T/60/09, 1T/35/04, 4T16/06, fakturáciou podľa vyhl.č.655/2004 Z.z. v právnej veci 2T/60/09, príjmovým pokladničným dokladom č. 0243597, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, oznámenie o

vybavení žiadosti, doplnil dokazovanie výsluchom svedka, listami adresovanými žalobcom právnemu zástupcovi žalobcu , písomnými stanoviskami sporových strán, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil:

7. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície, odbor justičnej polície Prešov začal dňa 03.11.2007 trestné stíhanie za zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák., lebo zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že dňa 03.11.2007 v čase okolo 00:30 hod. v Prešove, v obytnom bloku na ul. Exnárovej č. 29 doposiaľ nezistený páchateľ na prízemí chytil zozadu K., tu bývajúcu, za ústa a povedal jej, aby bola ticho, lebo inak ju zabije, držiac ju za vlasy zozadu ju vyviedol na medziposchodie 3. až 4. poschodia, kde ju zvalil na zem, povedal jej aby bola ticho, lebo ak zakričí, vyberie nôž z vrecka a zabije ju a následne jej vyzliekol nohavice, silonky a nohavičky a i napriek jej odporu a obrane na nej proti jej vôli vykonal súlož a pri odchode jej povedal, že ak o tom niekomu povie, nájde si ju a zabije ju, pričom týmto konaním jej nespôsobil žiadne zranenie. Uznesením zo dňa 04.11.2007 podľa § 206 ods. 1 Tr. por. vyšetrovateľ OR PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície, Odbor justičnej polície Prešov začal stíhanie K. za zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1,2 písm. a/ Tr. zák. z dôvodov vyššie popísaných. Podaním zo dňa 05.11.2007 na Okresnú prokuratúru v Prešove bol daný podnet na vzatie do väzby obvineného. Dôvodmi návrhu na vzatie do väzby bolo to, že obvinený (navrhovateľ) trestným rozkazom zo dňa 27.12.2004 sp.zn. 1T 35/04 bol odsúdený na 22 mesiacov s podmienkou na 3 roky a trestným rozkazom zo dňa 13.09.2006 bol odsúdený nepodmienečne na 18 mesiacov a podmienečne prepustený 12.01.2007 z VTOS so skúšobnou dobou na 36 mesiacov. Z uvedeného malo byť zrejme, že pokračuje v trestnej činnosti aj v podmienečnom prepustení, čím naplnil dôvody väzby v § 71/1c/TP, pri spáchaní aj po spáchaní skutku sa poškodenej vyhrážal zabitím v prípade oznámenia skutku. Prokurátor Okresnej prokuratúry v Prešove podal návrh na vzatie do väzby pod sp.zn. 0Tp 103/07. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Tpo 1004/07 bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Prešov sp.zn. OTp 103/07 zo dňa 06.11.2007, ktorým bol prijatý písomný sľub obvineného Richarda Pajkoša a tento bol prepustený zo zadržania, zároveň mu bol uložený dohľad probačného a mediačného úradníka s povinnosťou oznámiť každú zmenu miesta pobytu a s uložením ďalších obmedzení vo vzťahu k používaniu alkoholických nápojov a priblíženiu sa k poškodenej. Krajský súd podľa § 72 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zobral obvineného K. do väzby od 03.11.2007. Zároveň písomný sľub obvineného neprijal. V odôvodnení uznesenia uviedol, že po preskúmaní doposiaľ zabezpečených dôkazov v prípravnom konaní, ako aj oboznámení pripojených rozhodnutí vzťahujúcich sa na doterajší spôsob života obvineného si rozhodnutie Okresného súdu neosvojil. Poukázal na to, že trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp.zn. 1T 35/04 zo dňa 27.12.2004 bol obvinený (navrhovateľ) uznaný vinným zo spolupáchateľstva trestného činu krádeže podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. a s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák., za čo mu Okresný súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 22 mesiacov, ktorého výkon podmienečne odložil na skúšobnú dobu 3 rokov. Tento trestný rozkaz vo vzťahu k obvinenému sa stal právoplatným 25.01.2005, koniec skúšobnej doby je stanovený na 25.01.2008. Z uznesenia Okresného súdu Prešov sp.zn.- 4PP 7/06 zo dňa 12.01.2007 vyplýva, že odsúdený K. bol podmienečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody uloženému trestným rozkazom Okresného súdu Prešov zo dňa 13.09.2006 sp.zn. 4T 16/06 v trvaní 18 mesiacov. Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. mu bola uložená skúšobná doba podmienečného prepustenia v trvaní 36 mesiacov. Z uvedených rozhodnutí tak vyplýva, že obvinený z trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vinu sa mal dopustiť počas behu skúšobnej doby podmienečného odsúdenia, ako aj skúšobnej doby podmienečného prepustenia. Z týchto rozhodnutí je nesporné, že obvinený neakceptuje rozhodnutia okresného súdu, keď mu bol uložený trest odňatia slobody podmienečne, resp. bol podmienečne prepustený z výkonu trestu a počas skúšobnej doby je dôvodne podozrivý, že sa dopustil ďalšieho trestného činu. Táto skutočnosť nedáva záruku, aby obvinený na slobode aj za použitia písomného sľubu, ochranného dohľadu probačného a mediačného úradníka, ako aj za uloženia ďalších povinností sa nedopúšťal trestnej činnosti. Uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove Kv 14/08 z 10.04.2008 bol obv. K. prepustený ihneď z väzby na slobodu. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove podal dňa 03.04.2009 na Okresný súd Prešov obžalobu na obvineného K.a pre spáchanie zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák.. Okresný súd Prešov rozhodol rozsudkom dňa 21.06.2010 a oslobodil obžalovaného Richarda Pajkoša podľa § 285 písm. b/ Tr. por. zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. V odôvodnením rozsudku okresný súd poukázal na nezrovnalosti vo výpovediach poškodenej, na jej samotné správanie, ako aj ďalšie dôkazy pri vyšetrovaní trestného činu súd viedli k závažným pochybnostiam, kde bolo na mieste použiť jednu zo základných zásad trestného konania „in

dubio pro reo“ a preto súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 07.07.2010.

8. Z trestného rozkazu Okresného súdu Prešov č.k. 1T 35/04-446 zo dňa 27.12.2004 súd zistil, že obvinení okrem iných aj K. boli uznaní vinnými, konkrétne K. z trestného činu krádeže vlámaním dňa 01.12.2003, 05.12.2003 a sám K. z trestného činu výtržníctva spôsobom, že dňa 15.12.2003 napadol E.a tak, že ho udrel dvakrát do oblasti tváre päsťou ruky, k zraneniu poškodeného však nedošlo. Teda obvinený K. si spoločným konaním prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, čin spáchal vlámaním a spôsobil tak škodu nie malú, spoločným konaním poškodil cudziu vec a spôsobil tak škodu nie nepatrnú a dopustil sa na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti najmä tým, že napadol iného. Menovaný spáchal spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. v jednočinom súbehu s trestným činom poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 22 mesiacov, výkon ktorého mu súd podmienečne odložil na skúšobnú dobu troch rokov. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 25.01.2005. Z trestného rozkazu Okresného súdu Prešov č.k. 4T 16/06-431 zo dňa 13.09.2006 súd zistil, že trestným rozkazom boli obvinení okrem iných aj Richard Pajkoš uznaní vinnými, že dňa 25.01.2006 vykonali krádež vlámaním do pohostinstva spôsobom v trestnom rozkaze popísaným a spôsobili škodu, rovnako tak dňa 07.02.2006 po predchádzajúcom dohovore vykonali krádež vlámaním a spôsobili škodu krádežou aj poškodením zariadenia a krádež vlámaním vykonali aj 06.03.2006, pričom obvinení okrem iných Richard Pajkoš boli trestným rozkazom OS Prešov sp.zn. 1T 35/04 zo dňa 27.12.2004 odsúdení k podmienečným trestom odňatia slobody pre trestný čin krádeže. Obvinenému K., ktorý si spoločným konaním prisvojil cudziu vec, čin spáchal vlámaním, spôsobil väčšiu škodu a bol za taký čin v predchádzajúcich 24-mesiacov odsúdený, spoločným konaním poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu a spáchal aj prečin krádeže v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva, za čo mu súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18-tich mesiacov a pre výkon uloženého trestu ho zaradil do Ústavu na výkon testu s minimálnym stupňom stráženia. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 04.10.2006. Dňa 12.01.2007 okresný súd rozhodol o podmienečnom prepustení K. rozhodnutím sp.zn. 4PP 7/06 so skúšobnou dobou na 36 mesiacov.

9. Z faktúry vystavenej Advokátskou kanceláriou JUDr. František Komka dňa 14.12.2010 pre odberateľa Richarda Pajkoša splatnou do 29.12.2010 súd zistil, že faktúrou fakturoval právny zástupca odmenu za poskytnutie obhajoby v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov sp.zn. 2T 60/09 za právne úkony realizované od 04.11.2007 do 21.06.2010 spolu vyčíslené na 3.345,29 Eur, režijný paušál 259,89 Eur, DPH 19 % zo sumy 3.345,29 Eur + 35,53 Eur = 642,36 Eur. Súčet odmeny 4.247,54 Eur. K zaplateniu 3.747,54 Eur po odpočítaní zálohy 500,- Eur. Podľa pokladničného dokladu č. 0243597 vo fotokópii (súdu predložený v origináli k nahliadnutiu) bolo navrhovateľom vyplatených 3.747,54 Eur dňa 03.10.2011.

10. Z pripojeného spisového materiálu sp.zn. 2T 60/2009 súd zistil, že právnym zástupcom fakturované trovy za uskutočnené úkony obhajoby zodpovedajú realizovaným úkonom s výnimkou úkonu dňa 21.12.2007 štúdium spisu (č.l. 164 trestného spisu), ktorého sa právny zástupca nezúčastnil. Súd tiež zistil nezrovnalosť v označení úkonu dňa 14.11.2008 - výsluch pošk. Mäsiarovej, ktorý sa však uskutočnil 24.11.2008 a ktorého sa právny zástupca zúčastnil.

11. Právny zástupca žalobcu si vyčíslil náhradu trov konania vychádzajúc z ust. § 12 ods. 3 písm. b/ (základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby pri trestnom čine, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 5rokov a neprevyšuje 10 rokov je 1/8 výpočtového základu). 1/8 výpočtového základu v roku 2007 bola 2.228,- Sk (73,96 Eur), v roku 2008 2.382,- Sk (79,07 Eur), v roku 2009 86,93 Eur a v roku 2010 90,70 Eur. Výška uplatneného režijného paušálu vychádza z ust. § 16 ods. 3 cit. Vyhlášky a je vo výške 1/100 výpočtového základu za každý úkon právnej služby. 1/100 výpočtového základu v roku 2007 bola 178,- Sk (5,91 Eur), v roku 2008 190,- Sk (6,31 Eur), v roku 2009 6,95 Eur a v roku 2010 7,21 Eur.

12. Podľa potvrdenia Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Prešov vykonal JUDr. František Komka návštevy odsúdeného Richarda Pajkoša v dňoch 27.11.2007, 19.12.2007, 04.01.2008, 30.01.2008, 21.02.2008 a 05.03.2008.

13. Listom zo dňa 06.10.2011 požiadal žalobca žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý si uplatnil vo výške 26.853,08 Eur pozostávajúci z náhrad za stratu na zárobku 5.000,- Eur, náhrada nákladov a trov obhajoby 4.247,54 Eur a zaplatenie nemajetkovej ujmy 16.596,96 Eur.

14. Oznámením zo dňa 02.04.2012 oznámil žalovaný že žiadosti nevyhovuje z dôvodu, že podľa jeho názoru neboli splnené zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu škody, preto žiadosť posúdil ako nedôvodnú.

15. Žalobca vo výpovedi uviedol, že nič si nezapríčinil sám, po práci išli s chlapcami na pivo a bola tam aj ona (zrejme poškodená), s ktorou potom išli na schodisko. Niektoré veci si nepamätá, snažil sa ich vytesniť. Na druhý deň opäť išiel po práci na pivo do krčmy a tam ho čakal policajt. Uviedol, že chce len to, aby mu bolo vyplatené čo mohol zarobiť . Predtým pracoval za mzdu cca 25.000,- Sk, o čom ale nemá papiere. Z práce musel odísť, pretože ostatní mali také divné reči, primitívne pohľady, tak odišiel. Keď ide napr. cez víkend na diskotéku, tie pohľady vie vycítiť a nechce, aby došlo k nejakej bitke, k nejakému ublíženiu na zdraví. Ešte uviedol, že peniaze si musel na právnika požičať od príbuzných, považuje to za vyhodené peniaze, keďže nič nespáchal.

16. Vypočutá svedkyňa Mária Pajkošová, matka žalobcu vo výpovedi uviedla, že od smrti manžela syn žil s ňou a je to dobrý syn. prispieval jej na domácnosť podľa možností. Svedkyňa neverí tomu, čoho sa mal dopustiť. Takéto konanie vždy odsudzoval, preto neverí, žeby to spáchal. Po vzatí navrhovateľa do väzby to bolo veľmi ťažké, okolie sa k nej správalo inak ako predtým. Peniažkov bolo málo, musela jej pomáhať rodina, preto je rada, že má syna doma, žije sa jej lepšie. Na položené otázky svedkyňa odpovedala, že pred vzatím do väzby syn pracoval. Potvrdila stíhanie syna aj pred predmetnou väzbou, bola to mladícka nerozvážnosť, ktorú ťažko znášala. Na ďalšiu otázku kedy konkrétne na ňu ľudia zazerali s poukázaním na opakované stíhanie uviedla, že aj vtedy, keď bol vzatý do väzby za údajné znásilnenie. Syna má rada, dobre spolu vychádzajú a snažila sa ho dobre vychovať. K „inému správaniu“ okolia svedkyňa upresnila, že spočívalo v nepozdravení jej osoby, otáčaní sa za ňou , prípadne nekomunikovaní, no tiež rozmýšľala nad tým, či to bolo vedomé, alebo ju len neregistrovali.

17. V konaní vypočutá svedkyňa G. uviedla, že žalobca je mladší brat a keď došlo k tým konkrétnym veciam, tak žila len ich matka, otec bol nebohý. Výchova bola len na jednom rodičovi. Vzťahy so žalobcom má súrodenecké, dobré, vzájomne si pomáhali. So žalobcom sa navštevovali a raz nastal taký deň, kedy musela klamať a vymýšľať si ospravedlnenia, prečo k nim „ujo“ už nejaký čas nechodí. Bolo to potrebné vysvetliť aj starému otcovi, ktorý mal v tom čase aj chatrné zdravie a žalobca mu ako zručný chlapec chodil v mnohom pomáhať. Keď tu zrazu nebol, vysvetľovalo sa to ťažko. Čo sa týka postojov známych, tak títo sa správali odlišne, tí odvážnejší sa nerozpakovali opýtať na dôvod, adresovali zlé pohľady, prípadne sa nezdravili a správali sa ku svedkyni spôsobom, ako by sa dopustila ona niečoho. Žalobcu v tom čase opustila priateľka napriek tomu, že vzťahy boli veľmi dobré. Neskôr sa prestala aj zdraviť. Neprítomnosť brata v rodinnom prostredí sa negatívne prejavila aj na finančnej situácii ich matky. Na položené otázky svedkyňa odpovedala, že brata bola vo väzbe aj jedenkrát navštíviť a bolo to veľmi emotívne. Svedkyňa si myslí, že brat s tým nie je vnútorne vysporiadaný, zdôveril sa jej s problémami so spánkom a nočnými morami. Ďalej svedkyňa vypovedala, že vzťah medzi ňou a bratom sa aj potom, čo bol obvinený a vzatý do väzby, nezmenil, pretože svedkyňa neverila, že by sa niečoho takého dopustil. Svedkyňa potvrdila, že v čase pobytu brata vo väzbe pomáhala matke financovať výdavky, nevie však uviesť, či z týchto peňazí sa platilo aj financovanie nákladov obhajoby.

18. Právny zástupca predložil súdu korešpondenciu medzi ním a klientom po tom, ako ho klient zbavil mlčanlivosti. Jednalo sa o dopisy klienta datované dňa 29.11.2007, 4.12.2007 a 14.12.2007 na preukázanie opodstatnenosti nároku na náhradu trov obhajoby v súvislosti s návštevou právneho zástupcu žalobcu v ÚVV.

19. Z listu zo dňa 29.11.2007 vyplýva: „Ďakujem Vám veľmi pekne za Vašu návštevu dňa 27.11.2007 v ústave na výkon väzby. No chcem Vás znovu prostredníctvom listu požiadať o ďalšiu návštevu v čo najkratšom čase a zároveň o prefotenie tých výpovedí....“

20. Z listu zo dňa 4.12.2007 vyplýva: „No teraz po tejto dobe strávenej vo vyšetrovacej väzbe som totálne na dne a moja psychika je v koncoch . Cítim sa mizerne a dosť ponížene.... Ste jediný človek, ktorý

mi môže pomôcť.“.....Preto Vás prosím ešte raz o tie prefotené výpovede a aby ste ma navštívili v čo najkratšom čase, že by som si ich mohol prečítať vo Vašej prítomnosti“.....Prosím Vás, aby ste boli taký ochotný a zhovievavý a navštívili ma čo najskôr, aby sme spoločne a starostlivo vyriešili toto celé nedorozumenie, ktoré som nespáchal a je mi kladené za vinu.....“

21. Z listu zo dňa 14.12.2007 vyplýva: „Vážený pán doktor, prosím Vás o okamžitú návštevu v ústave na výkon väzby, aby sme sa mohli nerušene porozprávať o tom, čo sa dňa 21.1.2008 v pondelok odohralo!“.

22. Právny zástupca žalobcu tiež poukázal na rozhodnutie disciplinárneho senátu , z ktorého vyplýva, že advokát , ktorý ako ustanovený obhajca nekontaktuje svojho klienta vo výkone väzby napriek tomu, že klient prejavil záujem o poradu s ním a nezúčastní sa na vyšetrovacích úkonoch s poukazom na vysoké cestové náklady a neochotu štátu hradiť náklady obhajoby ex offo, dopúšťa sa disciplinárneho previnenia podľa § 56 ods. 1 zákona o advokácii , pretože takýmto konaním porušuje povinnosti mu uložené v § 18 ods. 1-3 zákona o advokácii a § 5 ods. 1 a 2, § 29 advokátskeho poriadku.

23. Žalovaný v písomnom stanovisku doručenom súdu uviedol, že vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase uskutočňovania návštev právneho zástupcu v ÚVV, navštevovanie klienta v ÚVV za úkon právnej služby nepovažuje. Navyše, žalovaný úkony právneho zástupcu spočívajúce v návšteve v ÚVV v dňoch 27.11.2004 , 4.1.2008 a 5.3.2008 považuje za neúčelné, nakoľko rozhodne nemožno hovoriť o účelnosti úkonu v prípade, ak k nemu dôjde bez toho, aby sa medzi jednotlivými návštevami uskutočnil akýkoľvek vyšetrovací úkon. Tento záver potvrdzuje aj terajšie znenie vyhlášky. Návštevy boli vykonané na základe subjektívneho rozhodnutia /žiadosti žalobcu a neboli vyvolané akýmkoľvek úkonom OČTK alebo súdu. Akceptujúc výklad žalobcu, mohli by nastať absurdné situácie, kedy by dochádzalo k priznávaniu nároku na náhradu trov konania za 30 návštev v ÚVV uskutočnených z rovnakých dôvodov. Žalovaný ďalej namietal neoprávnenosť úkonu právnej služby zo dňa 21.12.2007 - preštudovanie vyšetrovacieho spisu, nakoľko takýto úkon sa nikdy neuskutočnil. Ďalej namietal spôsob vyúčtovania odmeny za 3 úkony právnej služby uskutočnené dňa 23.5.2008 - účasť na výsluchu svedkov , kedy si právny zástupca za úkony nadväzujúce za sebou účtoval celkovo 2x 79,07 Eur a ide nepochybne o úkony za sebou nadväzujúce v celkovom trvaní od 11.30 do 14.45 , teda žalobcovi patrí náhrada len za 2 začaté hodiny. Ďalej žalovaný namietal, že žalobca si finančné prostriedky požičal od svojej matky, teda nepreukázal, že mu škoda skutočne vznikla. K nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaný uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal, v akom rozsahu a akým konkrétnym spôsobom bolo zasiahnuté do jeho súkromného (rodinného), pracovného či spoločenského života a že by k tomu došlo práve v súvislosti s ním namietaným rozhodnutím o väzbe. Žalovaný poukázal na výsluch matky žalobcu a na súvislosti , keď žalobca bol vo väzbe od 3.11.2007 do 10.4.2008, ale predtým v období október 2006 - január 2007 bol žalobca vo výkone trestu odňatia slobody a ak v období roku 2007 došlo k akejkoľvek zmene správania sa okolia vo vzťahu k žalobcovi či jeho matke, príčinou nemohol byť jeho pobyt vo väzbe, keďže z nej bol prepustený až v roku 2008, ale pobyt vo výkone trestu odňatia slobody. Konkrétne si matka žalobcu nedokázala spomenúť na žiaden konkrétny negatívny zážitok , ktorý by sa prejavoval v súvislosti s odsúdením žalobcu. Potvrdila rovnako ako sestra žalobcu, kladný vzťah k nemu. Prípadné správanie okoloidúcich tým, že sa nepozdravili, nevypovedajú o nemajetkovej ujme vzniknutej na strane žalobcu, ale nemajetkovej ujme na strane tretích osôb. Nahrádza sa pritom nemajetková ujma vzniknutá len poškodenému a nie jeho rodinných príslušníkov. K prípadným zdravotným problém ako sú psychické problémy či bolesti hlavy, čo mimochodom žalobca počas celého konania ani nikdy netvrdil a ani nepredložil žiadnu lekársku správu, nemôže preukazovať, že väzba mala negatívny vplyv na jeho psychický stav. Ak by mal súd predsa len za to, že žalobcovi nemajetková ujma vznikla, žalovaný má za to, že žalobca nepreukázal, že mu vznikla práve v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe a nie ako následok jeho predošlých trestných stíhaní a odsúdení. Navrhla žalobu aj v časti nemajetkovej ujmy zamietnuť.

24. Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.

25. Podľa § 5 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci
(1) Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
(2) Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť.
(3) Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

26. Podľa § 6 ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci
(1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
(2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

27. Podľa § 8 ods. 5 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby alebo

28. Podľa § 8 ods. 6 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci právo na náhradu škody nevznikne ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama.

29. Podľa § 17 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci
(1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.1a)
(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

30. Podľa § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom.9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

31. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

32. Žalobca si uplatnil nárok v súlade s cit. zák. ust. zák. č. 514/2003 Z.z. účinný v čase vzatia žalobcu do väzby (03.11.2007) u pasívne vecne legitimovaného subjektu - Slovenská republika, v mene ktorej koná orgán na to oprávnený - Ministerstvo spravodlivosti SR. Je nesporné, že žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na úhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v celkovej výške 26.853,08 Eur. Žiadosť bola Ministerstvu spravodlivosti SR doručená dňa 10.10.2011 a listom zo dňa 02.04.2012 bolo právnemu zástupcovi oznámené, že žiadosti nebolo vyhovené.

33. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím ako zodpovednosti objektívnej je súčasné, t.j. kumulatívne splnenie troch podmienok a to:

1. existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu,
2. existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľná v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a

3. príčinná súvislosť medzi škodou/nemajetkovou ujmou a nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom.

34. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu a zároveň predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo zodpovednosti.

35. V predmetnej veci súd rozhodol rozsudkom, ktorý rozhodnutie bolo vo vyhovujúcej časti odvolacím súdom potvrdené a v zamietavej časti zrušené a vrátené súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Predmetom konania tak ostal nárok uplatnený žalobcom na náhradu nákladov a trov obhajoby vo vzťahu k úkonom , ktoré boli prvoinštančným súdom nepriznané. Jednalo sa o úkon „Návšteva v ÚVV“ v dňoch 27.11.2007 a 19.12.2007, keď právny zástupca navštívil žalobcu v ÚVV v uvedených dňoch bezprostredne po sebe, pričom medzi týmito dvoma návštevami nebol uskutočnený žiadny iný procesný úkon v trestnom konaní, preto mal súd o účelnosti týchto dvoch úkonoch pochybnosti a súd priznal náhradu len za jeden právny úkon návštevy v ÚVV. Súd aj naďalej zotrváva na prijatom závere, že z týchto dvoch úkonov bol účelne uskutočnený len jeden, nakoľko medzi nimi nebol uskutočnený žiaden iný procesný úkon v trestnom konaní. Tak návšteva žalobcu v ÚVV v dňoch 27.11.2007 bola súdom ako jeden právny úkon návštevy v ÚVV akceptovaná a návšteva dňa 19.12.2007 akceptovaná súdom nebola a náhrada nákladov a trov právneho zastúpenia za uvedený úkon súdom priznaná nebola. Ďalej súd nepriznal náhradu za úkon uplatnený žalobcom „Preštudovanie vyšetrovacieho spisu dňa 21.12.2007“, pretože tento úkon sa nerealizoval. Ani po zrušení provinštančného rozhodnutia opak v konaní preukázaný nebol. Z ďalších návštev právneho zástupcu žalobcu v ÚVV v dňoch 4.1.2008, 31.1.2008. 21.2.2008 a 5.3.2008 súd priznal nárok za úkony návštevy uskutočnené dňa 31.1.2008 a 21.2.2008 a nepriznal náhradu za návštevy v dňoch 4.1.2008 a 5.3.2008 z dôvodu, že právny zástupca žalobcu tohto navštívil v ÚVV bez preukázateľného dôvodu, akým by bol procesný úkon v trestnom konaní. Ani predloženie listov adresovaných žalobcom právnemu zástupcovi na rozhodnutie súdu nemalo vplyv, nakoľko súd zohľadnil dôvodnosť návštev v uvedenom období a bral zreteľ aj na to, aby sa jednalo o účelne vynaložené náklady. V konečnom dôsledku aj odvolací súd si bol vedomý možnosti absurdných situácií, ak by advokát navštevoval klienta vo väzbe veľmi často a bez toho, aby medzi návštevami bol uskutočnený akýkoľvek vyšetrovací úkon a následne si uplatňoval v súvislosti s tým náhradu trov konania. Posledný úkon , za ktorý súd nepriznal nárok na náhradu bolo vyúčtovanie troch úkonov právnej služby uskutočnené dňa 23.5.2008 - účasť pri výsluchu O. Pankucha, D. Rapanta a obvineného , kde si právny zástupca za žalobcu vyúčtoval za výsluch svedkov 2x 79,07 Eur a za výsluch obvineného 1x 79,07 Eur , pričom výsluchy trvali v intervale od 11.30 hod. do 12.55 hod., 13.00 - 14.20 hod. a 14.25 hod do 14.45 hod. Celkom úkony na seba nadväzovali a trvali od 11.30 do 14.45 , preto súd postupoval podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm.d) Vyhlášky č. 655/2004 a za tieto právne úkony akceptoval náhradu za 2, nie 3 právne úkony. Ani po doplnení dokazovania súd nedospel k záveru, že je potrebné priznať náhradu nákladov a trov obhajoby vo väčšom rozsahu, ako súd žalobe vyhovel rozsudkom zo dňa 17.12.2014 sp.zn. 15C/85/2012-103 vo výške 3.795,86 Eur aj so zákonným príslušenstvom.

36. Ďalej sa odvolací súd nestotožnil s prvoinštančným rozhodnutím v časti náhrady nemajetkovej ujmy a posúdil prvoinštančné rozhodnutie ako nepreskúmateľné, keďže sa okolnosťami tvrdenými žalobcom dostatočne nezaoberal. Odvolací súd uviedol, že nemá pochybnosti o veľmi závažnom zásahu do osobnostnej sféry žalobcu. Verejnosť odlišne vníma trestný čin znásilnenia ako majetkový trestný čin a z pohľadu odvolacieho súdu existuje dôvod na náhradu nemajetkovej ujmy. Takto vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu bol prvoinštančný súd viazaný. „Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Nie je totiž možné prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je iste povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, pokiaľ sa neskôr ukáže ako postup mylný, zasahujúci do základných práv (IIUs ČR 598/02). Aj napriek dôslednému dodržiavaniu prezumpcie neviny predstavuje každé trestné konanie významný zásah do osobného života osoby trestne stíhanej a negatívne sa dotýkajú jej cti i dobrej povesti. Zásah je o to intenzívnejší , ak sa následne preukáže, že sa skutok nestal, alebo nebol trestným činom. Súd sa pôvodne priklonil k záveru, že vykonaným dokazovaním nezistil výrazný zásah do cti žalobcu a dopad na jeho osobný a spoločenský život, nakoľko je nesporné, že žalobca pred vzatím do väzby dňa 3.11.2007 už bol právoplatne uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Prešov,

č.k. 1T/35/04 zo dňa 27.12.2004 zo spolupáchateľstva trestného činu krádeže v jednočinnom súbehu s trestným činom poškodzovania cudzej veci a trestným činom výtržníctva, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 22 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienečne odložený na skúšobnú bodu 3 rokov. Trestným rozkazom č.k. 4T/16/06 zo dňa 13.9.2006 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania trestu činu krádeže vlámaním, za čo bol uznaný vinným a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov a pre výkon uloženého trestu bol zaradený na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Je preto nepochybné, že žalobca v čase výkonu väzby mal kriminálnu minulosť, jeho povesť nepochybne nebola dobrá a údajné „divné pohľady“ na diskotéke, obzeranie sa za matkou či sestrou žalobcu, či jej nepozdravenie z pohľadu súdu nepreukazovali závažnosť zásahu v súkromnom, pracovnom, či spoločenskom živote žalobcu a v jeho uplatnení. Odvolací súd však názor prvoinštančného súdu nezdieľal, dokonca bol toho názoru, že proinštančné rozhodnutie je nepreskúmateľné a odvolací súd o neprimeranom zásahu nemal pochybnosti. Prvoinštačný súd na základe záväzného právneho názoru odvolacieho súdu prijal záver, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pre veľmi závažný zásah do osobnej sféry žalobcu je dôvodný a ďalej sa zaoberal výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma tak, ako si ju žalobca v žalobe uplatnil, nemá oporu v zákone, keďže ustanovenie § 17 ods. 4 zák.č. 514/2003 Z.z. je účinné až od 1.1.2009 a uznesenie o vzatí do väzby žalobcu bolo vydané dňa 13.11.2007, teda pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia. Zodpovednosť štátu za škodu sa v danom prípade musí posudzovať podľa ustanovení účinných do 31.12.2008 a výška nemajetkovej ujmy je tak otázkou posúdenia súdom. K samotnej výške priznanej nemajetkovej ujmy súd vychádzal z rozhodovacej prace súdov. Napríklad NS ČR vychádzajúc z úrovne odškodnenia jednotlivých európskych štátov, ako aj životnej úrovne ČR (táto je v zásade porovnateľná so životnou úrovňou SR) sa vyjadril, že adekvátnym odškodnením je čiastka v rozmedzí 500 Kč až 1.500 Kč za jeden deň trvania väzby, v ktorom rámci súd premietne aj iné okolnosti svojho posudzovania. K tomuto rozmedziu je však nutné pristupovať ako k orientačnému s tým, že podlieha výlučne úvahe súdu. V tomto konkrétnom prípade súd stanovil odškodnenie za dobu trvania väzby na spodnej hranici odškodnenia zohľadniac okolnosti prípadu predovšetkým kriminálnu minulosť žalobcu, a to v období krátko pred vykonaním väzby, a v nadväznosti na to tvrdený negatívny dopad na osobný život žalobcu , jeho povesť a česť. Súd tak priznal za celkom 152 dní strávených vo väzbe po vynásobení sumou 20 eur žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.040 Eur. Nárok na priznanie úroku z omeškania súd nepovažoval za dôvodný , nakoľko rozhodnutie o výške náhrady nemajetkovej ujmy záviselo od posúdenia súdom a žaloba v tejto časti dôvodná nebola. Žalovaný by sa do prípadného omeškania dostal až potom, ako by si nesplnil povinnosť uloženú mu právoplatným súdnym rozhodnutím.

37. Nakoľko do zrušenia rozhodnutia v časti zamietavého výroku spadal aj nárok na náhradu trov konania za predbežné prerokovanie nároku za 2 úkony právnej služby vrátane režijného paušálu s DPH, spolu 706,94 Eur, avšak z odôvodnenia odvolacieho rozsudku vo vzťahu k zrušeniu prvoinštančného rozsudku nevyplýva dôvod zrušenia tohto nároku. Súd len zopakuje, že žalobe v tejto časti nevyhovel , keďže nárok je zo zákona vylúčený viď ustanovenie § 18 ods. 3 zák.č. 514/2003 Z.z.

38. Za nedôvodnú súd považoval aj námietku žalovanej strany o nepreukázaní vzniku skutočnej škody z dôvodu, že si žalobca finančné prostriedky požičal od svojej matky, nakoľko táto námietka z pohľadu súdu nemá logiku. Je bez významu, či žalobca finančné prostriedky mal, resp. si ich požičal, jednalo sa o jeho výdavok a úbytok v jeho majetkovej sfére.

39. Podľa § 251 CSP,
(1)Ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.
(2)Ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

40. Podľa § 255 CSP,
(1)Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
(2)Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

41. Podľa § 262 CSP,
(1)O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

(2)O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
(3)Ak súd rozhoduje čiastočným rozsudkom alebo medzitýmnym rozsudkom, môže rozhodnúť, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch alebo o celom uplatnenom procesnom nároku.

42. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodoval podľa pomeru úspechu vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody , kam patril nárok na náhradu straty na zárobku vo výške 5.000,- Eur, ktorú žalobu zobral žalobca v tejto časti späť a v tejto časti bol neúspešný, náhrady nákladov a trov obhajoby uplatnenej vo výške 4.274,54 Eur + 706,94 Eur a súdom priznané 3.795,86 Eur . Spolu si žalobca titulom majetkovej škody uplatnil sumu 9.981,48 Eur a bol úspešný vo výške 3.795,86 Eur, čo je prakticky neúspech žalobcu. Úspech žalovaného predstavuje 24%. V časti priznanej nemajetkovej ujmy rozhodnutie záviselo od posúdenia súdom, preto je žalobca úspešný v rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v dvoch rovnopisoch do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 C.s.p.) podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.